

Hồi thứ mười

Người thứ tám

Đinh Phong thốt:

- Nếu có người giả họa cho tại hạ, đánh cắp chiếc áo của tại hạ mặc vào đi giết người, mà sự việc như vậy thì rất thường có từ xưa đến nay, thiết tưởng đâu có gì là cổ quái. Hà huống...

Hắn cười lạnh thốt:

- Nếu người đó đồng ngụ chung phòng với tại hạ, việc đánh cắp của nhau một chiếc áo, đối với người đó đâu khó khăn gì? Việc đó dễ như thò tay vào túi mà lấy đồ, Câu huynh không thấy như vậy sao? Cho nên tại hạ chẳng thấy cổ quái chút nào cả.

Câu Tử Trường nổi giận:

- Đinh công tử đã làm ra việc rồi lại toan ngậm máu phun người!

Đinh Phong so hai vai:

- Ngậm máu phun người, chỉ sợ không phải tại hạ mà là chính các hạ vậy.

Câu Tử Trường vụt đứng thẳng người lên, quắc mắt bắn như lửa sáng rực.

Đinh Phong không nao núng, lạnh lùng thốt:

- Các hạ muốn lấy máu của tại hạ nhuộm chiếc áo này?

Công Tôn Kiếp Dư bỗng cười khan thốt:

- Đinh công tử khéo đa nghi. Câu huynh đứng lên bất quá muốn kính công tử một chén rượu đó thôi.

Lão nhìn Câu Tử Trường hỏi:

- Phải không?

Câu Tử Trường trừng mắt nhìn sang lão, mặt thoạt xanh, thoạt trắng, bất thành linh phá lên cười đáp:

- Phải! Tại hạ thực sự có ý đó! Không ngờ Công Tôn tiên sanh là tri kỷ của tại hạ

Hắn rót rượu trao qua Đinh Phong buông gọn:

- Mời!

Đình Phong chớp mắt nhìn Công Tôn Kiếp Dư rồi nhìn Câu Tử Trường, cuối cùng tiếp chén rượu uống cạn. Đoạn hần cười nhẹ thốt:

- Thực ra máu trên chiếc áo đó vị tất là của Hương Thiên Phi, biết đâu chẳng là máu heo, máu chó? Tại sao chúng ta khổ tâm phá tan cái hòa khí của nhau?...

Thốt đến đó hần rùng mình, mặt nhăn nhó.

Lưu Hương kinh hãi hỏi:

- Việc gì thế?

Đình Phong run giọng, buông đứt đoạn:

- Trong rượu ... có...

Hần không kịp thốt ra tiếng "độc", ngửa mặt lên, ngã nhào ngược. Mặt hần trắng, vệt biến màu xanh, rồi từ xanh biến ra đen. Rồi máu trong miệng hần sùi ra, máu cũng đen luôn. Hần còn mở mắt, đôi mắt ngời niêm oán độc.

Hần còn nói được. Hần cố gom tàn lực hét lên:

- Người... ác lắm!...

Câu Tử Trường sững sờ, lạng người như gỗ đứng. Lưu Hương vung tay như gió, điểm vào sáu huyết đạo trên mình Đình Phong, trầm giọng bảo:

- Đình huynh giữ bình tĩnh cho độc tánh ngưng công phạt. Sẽ có cách cứu Đình huynh!

Đình Phong lắc đầu, nhếch nụ cười thảm thốt:

- Muộn!... Muộn rồi! Tại hạ tuy biết sớm muộn gì việc như vậy cũng phát sanh. Không ngờ biết mà không tránh khỏi.

Giọng nói của hần hàm hồ quá, hần thở một lúc nữa, đoạn tiếp:

- Hương Soái cao nghĩa, thiên hạ đều biết, tại hạ xin nhờ một việc.

Lưu Hương đáp:

- Đình huynh yên tâm! Hung thủ có mặt trên thuyền này, tại hạ nhất định không để gã bình an với bao nhiêu vụ án.

Đình Phong thảm giọng:

- Điều đó chẳng quan hệ bởi dù gì thì tại hạ cũng sắp chết, đối với con người sắp chết thì còn sự gì đáng tha thiết nữa đâu!... Bất quá lão mẫu tại nhà, tại hạ không tròn hiếu đạo. Tại hạ yêu cầu Lưu huynh đưa hài cốt tại hạ về quê...

Hắn thốt đến đó cổ họng nghẹn lại, không tiếp nối được tiếng nào.

Lưu Hương chạnh niềm thương cảm đáp:

- Ý tứ của Đình huynh tại hạ hiểu rồi. Sự ủy thác đó tại hạ hứa làm tròn cho.

Đình Phong từ từ gạt đầu, chừng như hắn muốn cười song nụ cười chưa thành hình, đôi mắt liền khép lại. Về thân thiết trên mặt hắn từ nay không hiện lộ nữa.

Lưu Hương trầm ngâm một lúc lâu, rồi ánh mắt của chàng từ từ chuyển sang Câu Tử Trường. Chẳng những một mình chàng, mà tất cả những người có mặt đều hướng về Câu Tử Trường. Gương mặt của Câu Tử Trường nhợt nhạt như màu da chết, mồ hôi lạnh đổ ra như xối.

Bỗng nhiên hắn kêu to:

- Không phải tại hạ! Hạ độc không phải tại hạ!

Công Tôn Kiếp Dư lạnh lùng:

- Có ai nói là các hạ hạ độc đâu!

Câu Tử Trường tiếp:

- Tại hạ không có ý kính Đình công tử một chén rượu. Chính các hạ muốn điều đó.

Công Tôn Kiếp Dư cười lạnh:

- Đình công tử đã uống trước mấy chén rồi, trong rượu không có độc. Dù tay tại hạ có dài cũng không vươn ra tới chén rượu mà hạ độc.

Lão ta quả thật ngồi một chỗ khá xa.

Câu Tử Trường bối rối:

- Chẳng lẽ tại hạ có cách bỏ độc vào rượu! Bao nhiêu cặp mắt đều nhìn vào mà! Mà y cũng không phải mù quáng.

Lưu Hương cầm chén rượu trong tay, vụt buộc miệng thở dài thốt:

- Hai vị không ai hạ độc trong rượu cả. Chỉ vì vô luận ai cũng không làm được việc đó.

Trương Tam cau mày:

- Nhưng rượu trong bình cũng không có độc. Nếu có thì mọi người đều trúng độc cả

Lưu Hương gật đầu:

- Người nói phải! Song hấn uống chén rượu sau cùng mới trúng độc, tuy nhiên, độc không ở trong rượu.

Trương Tam ạ một tiếng:

- Không ở trong rượu thì ở đâu?

Lưu Hương đáp:

- Ở trong chén.

Chàng từ từ đặt chén xuống rồi tiếp:

- Có người trước đó bôi một chất độc rất mạnh, chế biến như keo, vào chén. Đinh Phong uống mấy chén đầu không trúng độc bởi trong lúc đó chất keo như thấm ướt. Rượu thì lạnh nên lâu làm cho keo tan.

Câu Tử Trường thở phì lảm nhảm:

- Cũng may có Hương Soái ở tại đây. Ai sống chung với Hương Soái người đó phải có phúc lớn.

Công Tôn Kiếp Dư hỏi:

- Tuy nhiên, vô luận làm sao, cũng phải có người hạ độc. Người đó là ai?

Lưu Hương đáp:

- Ai ai cũng biết chén do nhà bếp đưa lên. Và có khi nào người ta để ý đến một cái chén không chứ? Cho nên vô luận là ai, muốn bôi keo độc vào chén cũng làm được như thường.

Câu Tử Trường hỏi:

- Nhưng làm sao hung thủ dám đoán định là cái chén đó phải về phần của Đinh Phong?

Lưu Hương đáp:

- Hung thủ cần gì biết điều đó. Chiếc chén vào tay ai cũng được và ai chết cũng được. Đâu phải chỉ nhằm duy nhất vào Đinh Phong.

Câu Tử Trường suy nghĩ một chút, cười khổ thốt:

- Đúng vậy! Cứ theo tình hình này thì chúng ta đều phải chết hết. Ai chết trước, ai chết sau cũng rthế thôi.

Trương Tam nhặt chiếc áo đắp mặt Đinh Phong, rồi lẩm nhẩm:

- Mười người lên thuyền, chết ba còn bảy. Lần sau sẽ đến lượt ai?

Bỗng một tiếng bịch vang lên. Hồ Thiết Hoa từ trên ghế ngã nhào xuống sàn.

Những chi tiết thu nhặt đều chứng tỏ Đinh Phong là người có luyện Chu Sa Chưởng. Hai tay hần linh tiện đồng dạng. Hần lại có nhiều cơ hội hạ thủ hơn ai hết. Chiếc áo vấy máu cũng của hần. Như vậy Đinh Phong có khả năng hơn ai hết làm cái việc sát nhân. Nhưng Đinh Phong đã chết rồi. Hần cũng chết như bao nhiêu người khác, tuy rằng hần chết vì chất độc.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Nằm trên giường, Hồ Thiết Hoa như một con heo chết. Khác với heo chết ở chỗ heo không ngáy ồ ồ, bởi nó chết rồi, còn y thì ngáy vang dội, ai ở xa ngoài mười dặm cũng nghe tiếng ngáy đó.

Trương Tam bịt tai, lắc đầu cười thốt:

- Lúc hần ngã ta cứ tưởng là đến lượt hần rồi đó. Ta đứng tim liền.

Lưu Hương cũng cười đáp:

- Ta biết hần không thể nào chết. Vì thông lệ cho thấy người tốt chết yếu, kẻ xấu sống dai. Người có nghe ai nói câu đó lần nào chưa?

Trương Tam tiếp:

- Ta đâu có nghĩ là hần yếu thọ. Bất quá ta lấy làm lạ tại sao hần say gấp thế thôi. Ta cũng không ngờ là Kim cô nương lại mạnh rượu như vậy.

Lưu Hương hỏi:

- Người cho rằng nàng không say? Đinh Phong chết mà nàng còn không hay biết gì cả, nàng nhìn dáo dác khắp nơi tìm hần để giữ cái vai trọng tài.

Trương Tam thở dài:

- Họ say không đúng lúc. Bậy quá!

Lưu Hương cười khở:

- Người làm! Họ chọn đúng lúc để say đó nhé. Không còn lúc nào tốt hơn nữa!

Trương Tam hỏi:

- Tại sao?

Lưu Hương giải thích:

- Hiện tại hấn say, hấn không phải bận tâm suy tư như chúng ta. Hung thủ cũng tạm thời rộng tay cho hấn, bởi hấn là cái mục tiêu chết, còn chúng ta là những mục tiêu sống. Sống thì phải nguy hiểm hơn chết. Hơn nữa, hung thủ thừa khôn ngoan để hiểu rằng chúng ta đang bảo vệ hấn rất kỹ.

Trương Tam cười vang:

- Hay! Hay! Vậy mà ta cứ tưởng hấn ngốc. Thực ra hấn thông minh tuyệt đỉnh.

Lưu Hương tiếp:

- Điều đáng lấy làm lạ là kẻ đáng chết lại sống nhăn, còn kẻ không đáng chết lại mất mạng.

Trương Tam cau mày:

- Người cho rằng Đinh Phong không đáng chết?

Lưu Hương đáp:

- Ta suy nghĩ nát óc, nhận ra chỉ có hấn là đáng tình nghi nhất. Và cũng chỉ có hấn mới nắm cái động cơ giết người.

Trương Tam trở mắt:

- Động cơ?

Lưu Hương gật đầu:

- Phải có động cơ. Không có lý do thì ai giết người làm chi?

Trương Tam hỏi:

- Động cơ của Đinh Phong như thế nào?

Lưu Hương giải thích:

- Hấn không muốn chúng ta đến Tiêu Kim Quật!

Trương Tam trầm giọng:

- Nếu hấn không muốn thì đừng mời bọn ta lên thuyền, chứ sao lại mời lên thuyền rồi lần lượt hạ sát từng người một?

Lưu Hương lại giải thích:

- Hẳn biết những người đó, tự họ, họ cũng đi được vậy. Cho nên hẳn tập trung tất cả lại một chỗ để tiêu diệt dần dần, đến người cuối cùng, chẳng chừa một ai sống sót.

Trương Tam cười nữa:

- Nhưng chính hẳn cũng chết.

Lưu Hương thở dài:

- Cho nên ta nhận thấy cái vòng lẩn quẩn này, còn lâu chúng ta mới thoát khỏi.

Trương Tam trầm ngâm một lúc:

- Trừ Đinh Phong ra, còn ai có động cơ nào khác nữa chẳng?

Lưu Hương đáp:

- Động cơ sát nhân có nhiều loại, mà đại khái là ái tình, là tài lợi, hận thù, ganh ghét, cũng có người phạm tội ác để diệt khẩu. Động cơ của Đinh Phong là diệt khẩu.

Rồi chàng tiếp luôn:

- Hiện tại Đinh Phong chết rồi, cái lý do của hẳn không tồn tại nữa. Bởi ở đây không ai biết ai, nên không ai biết được bí mật của ai. Thì ta dựa vào sự kiện này mà đoán lý do của hung thủ không phải là diệt khẩu.

Trương Tam thốt:

- Thế thì hung thủ vì lý do gì? Vì tình? Không thể có lý do đó. Bởi có ai đoạt tình yêu của hẳn đâu? Vì tiền? Cũng không thể. Bởi trừ Công Tôn Kiếp Dư, những kẻ khác đều không có vàng thừa cho hẳn động tâm. Nói gì bọn ta là những kẻ túi rỗng.

Hẳn suy nghĩ một chút, đoạn tiếp:

- Kim Linh Chi và Hải Quát Thiên tuy là tài chủ, song cả hai không mang theo mình nhiều tiền, dù hung thủ có giết họ cũng chẳng đoạt được bao nhiêu mà!

Lưu Hương thở dài:

- Phải! Ta tính tới tính lui, trừ Đinh Phong ra, không còn ai khác có lý do giết người. Cho nên ta nhận định Đinh Phong là hung thủ.

Trương Tam hỏi:

- Còn Công Tôn Kiếp Dư? Trường hợp của lão cũng là một vấn đề đó.

Lưu Hương nghĩ ngợi giây lâu:

- Trong số mười người, có thể có một vài người là kẻ thù của hung thủ. Nhưng đó đâu phải là lý do khiến hấn giết hết?

Trương Tam tiếp:

- Tuy nhiên, sự thực cho ta thấy hung thủ không là Đinh Phong thì cũng là Câu Tử Trường! Đinh Phong có vẻ đáng nghi hơn Câu Tử Trường, hấn chết rồi thì còn họ Câu.

Vừa lúc đó có người gõ cửa. Người gõ cửa là Công Tôn Kiếp Dư.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Đèn đã lên trong khoang thuyền. Trong ánh mắt của Công Tôn Kiếp Dư phảng phất có một ý cười kỳ quái.

Lão nhìn Lưu Hương thốt:

- Có việc này hấn Hương Soái phải cho là kỳ quái.

Lưu Hương kêu khẽ:

- A!

Công Tôn Kiếp Dư tiếp:

- Tại hạ đến Giang Nam lần này, ngoài việc dò đường đi đến Tiêu Kim Quật, còn có mục đích tìm một người.

Lưu Hương như lần trước, cũng kêu khẽ:

- A!

Chưa biết đối phương muốn nói gì, Lưu Hương thường áp dụng thái độ băng quơ.

Công Tôn Kiếp Dư tiếp luôn:

- Tại hạ tra phỏng người đó rất lâu song không tìm được manh mối gì. Mãi đến hôm qua đây mới phát hiện ra y có mặt trên thuyền này.

Lưu Hương trầm ngâm mấy phút rồi hỏi:

- Các hạ muốn nói là Câu Tử Trường?

Công Tôn Kiếp Dư gật đầu:

- Chính hần.

Trương Tam chen vào:

- Hần là con người như thế nào? Hần có cừ oán chi với các hạ chăng?

Công Tôn Kiếp Dư đáp:

- Tại hạ chưa bao giờ gặp hần một lần thì làm gì có cừ oán.

Trương Tam hỏi tiếp:

- Thế tại sao các hạ lại theo dõi, truy tìm hần?

Công Tôn Kiếp Dư mỉm cười, chùng như lão đắc ý lắm. Lão đáp:

- Cho đến bây giờ, Hương Soái cũng chưa nhận ra tại hạ là ai sao?

Lưu Hương nhìn lão, ánh mắt từ từ sáng lên, chàng từ từ thốt:

- Các hạ có phải là...

Bỗng từ bên ngoài vọng đến tiếng kêu thê thảm. Âm thanh của Câu Tử Trường! Người thứ nhất vọt ra ngay là Công Tôn Kiếp Dư.

Câu Tử Trường đứng tại cửa thang, mặt lộ vẻ kinh hoàng, cánh tay tả đổ máu ròng ròng, một thanh đoản đao còn cắm nơi đó.

Lưu Hương cau mày:

- Câu huynh làm sao thọ thương?

Câu Tử Trường còn giữ chặt chiếc rương da đen nơi tay hữu, vừa thở dốc vừa đáp:

- Tại hạ vừa đi xuống, thanh đao này ở bên cạnh bay ra, người phóng đao có thủ pháp cực nhanh, lại cực chuẩn, nếu tại hạ không né nhanh thì có thể thanh đao cắm phập vào yết hầu.

Lưu Hương lại hỏi:

- Người hạ thủ là ai, Câu huynh có trông thấy không?

Câu Tử Trường đáp:

- Trong lúc bất ngờ, lại thêm sợ hãi, tại hạ chỉ thấy một cái bóng thôi, bóng chớp qua, tại hạ không kịp đuổi theo.

Lưu Hương hỏi tiếp:

- Bóng đó chạy về hướng nào?

Câu Tử Trường liếc mắt sang Công Tôn Kiếp Dư không đáp.

Thực ra hẳn không cần đáp. Ngoài Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa, còn ai có thể hành thích hẳn nổi, nếu không là Bạch Lạp Chúc.

Công Tôn Kiếp Dư cười lạnh hỏi:

- Có lẽ các hạ thấy bóng đó chạy về hướng phòng của tại hạ?

Câu Tử Trường đáp:

- Mừng tượng là vậy bởi vì tại hạ không thấy rõ lắm.

Công Tôn Kiếp Dư không nói gì thêm, bước thẳng về phòng, mở cửa ra. Trong phòng chẳng có bóng người.

Câu Tử Trường sững sờ.

Công Tôn Kiếp Dư lạnh lùng thốt:

- Bạch Lạp Chúc là một tên ngốc, tánh khí lại cổ quái, đáng lẽ ra gã phải ở trong phòng, nhưng như thế thì làm sao tránh khỏi đều oan uổng.

Trương Tam hỏi gấp:

- Thế hẳn đi đâu?

Công Tôn Kiếp Dư đáp:

- Hôm nay Kim cô nương đấu rượu quá say, gã phải ở bên cạnh Kim cô nương để bảo vệ, nhưng một nam một nữ ở chung phòng, dù sao cũng không tránh được hiềm nghi cho nên tại hạ tìm một người nữa, hiệp với gã.

Lão cười nhạt tiếp:

- Cái đó gọi là kẻ ngốc gặp may, hay nói một cách khác là may thường đến với kẻ ngốc hơn là người thông minh.

Lão không nói dối. Bạch Lạp Chúc đang canh chừng nơi phòng Kim cô nương, tên thủy thủ hiệp với gã chứng minh điều đó. Và gã không hề đi đâu nửa bước.

Trương Tam cau mày thốt:

- Kim cô nương và Hồ Thiết Hoa say túy lúy, còn Công Tôn tiên sanh thì ở đây với bọn tại hạ, vậy người xuất thủ ám toán Câu huynh là ai?

Bỗng hấn biến sắc mặt từ từ tiếp:

- Không lẽ trên thuyền này, trừ bầy chúng ta ra, còn có người thứ tám? Không lẽ hung thủ là một quỷ hồn ẩn hình đâu đây?

*** Vietkiem.com ***

Trên thuyền thực ra chẳng phải chỉ có bảy người. Trừ bọn Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, Trương Tam, Câu Tử Trường, Kim Linh Chi, Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc, còn có hơn mười tên thủy thủ.

Chẳng lẽ hung thủ ở trong đám thuyền phu?

Lưu Hương, Câu Tử Trường, Công Tôn Kiếp Dư cùng Trương Tam chưa ra khỏi phòng Kim Linh Chi, bỗng có tiếng kêu to. Tiếng kêu của Hồ Thiết Hoa.

Trương Tam biến sắc thốt:

- Không xong! Tiểu Hồ đang say chết, chúng ta đáng lẽ không nên để hấn một mình trong phòng.

Câu nói vừa buông dứt, hấn đã thoát ra khỏi cửa rồi. Hồ Thiết Hoa đang ngồi trên giường thờ đốc. Đôi mắt y mở to, gân đỏ nổi chần chịt, tay vẫn còn cầm một chiếc mặt nạ bằng giấy bồi, chiếc mặt nạ bị bóp dẹp.

Trông thấy y còn sống sờ sờ, Trương Tam đâm cẩu, gắt:

- Người la quỷ la ma gì thế? Lại nổi chứng điên rượu rồi có phải không?

Hồ Thiết Hoa còn trừng mắt, nhìn thẳng vào vách phòng trước mặt, Trương Tam gắt to giọng y vẫn không nghe.

Trương Tam cười lạnh tiếp:

- Tổng cộng người chi uống có mấy nhỏ rượu, thế mà lại say như chết. Ta xem từ nay người không nên sính tài nữa là hơn. Đừng thách thức ai đấu rượu với người nữa.

Hồ Thiết Hoa vẫn chưa nói gì, mừng tượng không nghe Trương Tam thốt. Lâu lắm y bật đứng xuống giường, vỗ tay cười lớn thốt:

- Hung thủ quả nhiên là hấn! Là tiểu tử đó! Ta biết mà. Thế nào rồi cũng có lúc ta nắm được đầu người.

Trương Tam trở mắt:

- Ai? Ai?

Hồ Thiết Hoa hét:

- Đương nhiên là Đinh Phong! Trừ hắn ra còn ai nữa.

Trương Tam thông thả quan sát Hồ Thiết Hoa từ đầu đến chân, sau cùng buông tiếng thở dài đáp:

- Ta biết lắm. Người chưa tỉnh rượu mà. Thảo nào mà chẳng trông thấy quý.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

- Chính người mới thấy quý! Và thứ quý to đâu!

Lưu Hương chớp mắt luôn, rồi trầm ngâm một lúc hỏi:

- Người vừa thấy Đinh Phong? Thật vậy?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Đương nhiên là thật.

Lưu Hương hỏi tiếp:

- Ở đâu?

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

- Tại đây! Trong phòng này!

Trương Tam lạnh lùng:

- Người ngủ như chết, còn thấy gì được chứ!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ta say quá, ngủ một lúc, lại muốn mửa, nhờ vậy mà ta tỉnh lại, tuy tỉnh nhưng ta không đủ sức ngồi lên.

Say vừa vừa còn ngủ được và ngủ ngon. Say quá độ thì rượu quật mạnh, khó ngủ, lòng rạo rục buồn nôn, mê man một lúc rồi cũng phải mửa.

Lưu Hương gật đầu chàng vốn biết như vậy.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Ta đang mộng lung, mơ hồ, bỗng thấy một gương mặt trắng xanh, ta không nhìn kỹ là ai. Người đó gọi ta, ta lười không đáp ứng. Ngờ đâu y lướt tới chặn cổ ta...

Y đưa tay rờ cổ, thở mấy hơi dài, rồi tiếp luôn:

- Tay y quá mạnh, ta vùng vẫy mãi không thoát khỏi, kêu la thì tiếng kêu không vượt qua yết hầu, ta quơ tay chụp đại lên mặt y.

Lưu Hương nhìn chiếc mặt nạ trên tay Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Có phải hần mang chiếc mặt nạ đó chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy! Giật được chiếc mặt nạ rồi ta nhận ra chính là Đinh Phong. Hần hoảng hồn nhảy vọt lên, thừa dịp đó ta đâm một quyền vào bụng hần.

Y cười tiếp:

- Người biết chứ, quả đâm của ta có mấy người chịu nổi.

Lưu Hương trầm giọng:

- Rồi hần ra sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Húng quả đâm của ta, hần buông tay, nhảy về phía vách đá. Ta vừa định vọt theo, hần biến mất.

Trương Tam cười lạnh:

- Người biết tại sao không?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Ta không hiểu nổi, thật là hần vừa hiện ra đó lại biến mất đó.

Trương Tam hỏi:

- Người muốn ta cho người biết tại sao không?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Người biết gì?

Trương Tam điềm nhiên thốt:

- Người nằm mộng! Người trong mộng thì thoát hiện thoát biến bất thường.

Hồ Thiết Hoa chụp nhanh áo Trương Tam, giật giật hét:

- Ta nói người không tin? Bằng vào đâu người không tin?

Trương Tam bị y làm dữ quá, lấp vấp đáp:

- Người không nằm mộng thì làm gì thấy Đinh Phong được?

Hồ Thiết Hoa gắt:

- Tại sao ta không thấy được hần?

Trương Tam bĩu môi:

- Vì hần đã chết! Hần chết rồi!

Hồ Thiết Hoa kinh hãi kêu lên thất thanh:

- Đinh Phong chết lúc nào?

Trương Tam đáp:

- Ít nhất cũng hơn ba bốn giờ rồi.

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Thật vậy?

Trương Tam gật đầu:

- Đương nhiên là thật. Chính ta và Câu Tử Trường mang xác hần đặt vào quan tài.

Hồ Thiết Hoa từ từ quay đầu lại nhìn Câu Tử Trường.

Câu Tử Trường thốt:

- Người chết hiện nằm trong quan tài không thể là giả được.

Hồ Thiết Hoa dần dần biến sắc mặt trắng nhợt, buông tay từ từ lảo nhảm:

- Người đó không phải là Đinh Phong thì là ai? Không lẽ ta thấy quỷ?

Trương Tam thấy y ngờ ngạc, thương hại quá dịu giọng thốt:

- Người uống rượu nhiều quá thì thường hoa mắt, mộng tưởng nằm mộng. Ta có lần trông thấy cả Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, người tin không chứ?

Hồ Thiết Hoa còn nói gì hơn. Y ngã ngựa mình trên giường, lấy gối che mặt.

Trương Tam cười hì hì tiếp:

- Thế là hay đấy. Uống nhiều rượu vào thì cố mà ngủ, ngủ được là khoẻ.

Câu Tử Trường vụt thốt:

- Tại hạ biết hung thủ ở tại đâu.

Lưu Hương buông nhanh:

- A!

Câu Tử Trường tiếp luôn:

- Nhất định là hung thủ cải dạng thành một tên thủy thủ, trà trộn vào số đông, kỳ quái thật là sự kiện đó trước kia chúng ta không ai nghĩ đến cả. Cứ loanh quanh lẫn quẩn nghi ngờ cho nhau mãi. Chứ nếu không thì hấn làm sao thành công nổi qua mấy vụ sau này?

Lưu Hương thông thả gật đầu:

- Cũng có thể lắm.

Câu Tử Trường thốt:

- Nào chỉ có thể mà thôi. Chắc chắn là khác.

Chừng như phấn khởi tinh thần, hấn tiếp luôn:

- Các hạ nghĩ, còn ai có nhiều cơ hội tiếp cận chén đựng rượu hơn chứ?

Lưu Hương thông thả đáp:

- Dĩ nhiên chỉ có thủy thủ ở tại trú phòng.

Câu Tử Trường vỗ tay:

- Tại hạ nói mà! Lại còn điều này nữa, vì hấn là một thủy thủ nên Hương Thiên Phi và Hải Quát Thiên không phòng bị.

Trương Tam tán đồng:

- Đúng! Đích xác đúng đạo lý.

Câu Tử Trường tiếp:

- Mất dê rồi mới sửa sang chuồng lại, tuy muộn vẫn còn dùng được. Hiện tại chúng ta bắt đầu tra cứu theo giả thuyết đó cũng còn kịp thời.

Trương Tam hỏi:

- Tra cứu cách nào đây?

Câu Tử Trường trầm ngâm một lúc:

- Chắc chắn là có một danh sách các thủy thủ trên thuyền, chúng ta tìm danh sách đó, sau lại hỏi từ tên một, thế nào cũng tìm ra một vài manh mối.

Biện pháp đó rất hay song họ ít người quá, khó làm sự việc một cách chu đáo. Cho nên họ phân công nhau, mỗi người kiêm ít nhất cũng hai ba việc. Trương Tam còn phải ở lại phòng bảo vệ Hồ Thiết Hoa, Bạch Lạp Chúc thì không thể rời Kim Linh Chi được. Hai gian phòng mở hoác cửa cho bên này chiếu cố được bên kia, tiếp ứng lẫn nhau.

Gã thủy thủ hiệp lực với Bạch Lạp Chúc tên là Triệu Đại Trung, một con người chắc phác, thật thà. Gã biết danh sách bọn thủy thủ ở trong tủ áo của Kim Linh Chi.

Gian phòng của Kim Linh Chi chính là gian phòng của Hải Quát Thiên nhường lại cho nàng. Gian phòng này có vẻ đặc biệt hơn các gian phòng khác.

Danh sách có rồi, Câu Tử Trường đề nghị:

- Hiện tại, tại hạ và Hương Soái cùng Công Tôn tiên sanh phân nhau đi tìm các thủy thủ, triệu tập tất cả lại đây, hạn trễ lắm là nửa giờ sau phải hội tề đủ mặt. Chủ ý đó đích xác được lắm. Dù không hoàn toàn cũng chẳng sao, bởi chẳng một có chủ ý nào khác.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Dưới lòng thuyền tối tăm quá! Trong lòng hầm chỉ có mỗi một ngọn đèn. Thủy thủ ngủ vùi như muôn đời, sóng kiếp gió lộng, mỗi khi vào hầm là ngủ, ngủ lấy sức để làm quân quật tiếp, đến hơi thở cuối cùng.

Lưu Hương cất tiếng gọi lần đầu. Không một ai hồi đáp. Chàng nắm tay một người. Bàn tay lạnh như giá băng. Bao nhiêu thủy thủ đều chết hết. Và vết thương trí mạng là Chu Sa Chưởng!

Rờ những bàn tay lạnh, tay của Lưu Hương cũng đổ mồ hôi lạnh. Chàng từ từ lùi lại, lùi ra khỏi hầm rồi quay mình theo thang trèo lên trên sân thuyền.

Trên sân thuyền có bốn người chết. Tên thủy thủ giữ tay lái có lẽ chết lâu rồi, thân xác lạnh ngắt. Nơi ngực có dấy tay đỏ.

Câu Tử Trường hấn đi đâu mất dạng.?

Nhìn xa xa, mặt biển trải rộng mênh mông, không một hình ảnh nào ngoài trời mây nước.

Lưu Hương hơi run người! ít khi nào chàng run người như vậy. Chàng nhớ có một lần cùng Hồ Thiết Hoa đi trộm rượu uống bị phát giác, phải lẩn trốn giữa đồng cỏ và rượu. Đêm đó trời lạnh, chàng run, chẳng rõ run vì lạnh hay run vì sợ. Nhưng sự kiện đó thuộc hơn hai mươi năm về trước, lúc chàng vừa bảy tuổi.

Từ đó chàng không run nữa. Cho đến bây giờ... Và bây giờ, chàng run mạnh hơn. Run mạnh vì hiện tại có đầy đủ lý trí, có đầy đủ kinh nghiệm, nếu có run là phải do một nguyên nhân quan trọng.

Chàng nhận ra trời đất rộng vô cùng mà con người quá nhỏ, nhỏ hơn hạt cát. Hơn thế, lý trí con người cũng có hạn. Chàng ép sát y phục vào mình rồi bước những bước dài xuống từng dãi.

*** Vietkiem.com ***

Công Tôn Kiếp Dư đã trở lại. Nhìn qua thân sắc lão, kẻ ngu nhất cũng thấy rõ lão không gặp một người sống.

Lưu Hương hỏi cái điều cần hỏi trước nhất:

- Câu Tử Trường? Hắn có trở lại không?

Trương Tam đáp:

- Chứ hắn không có mặt trên sân thuyền với Triệu Đại Trung sao? Hắn cũng đi tìm thủy thủ mà?

Lưu Hương lắc đầu:

- Hắn không có mặt trên đó.

Trương Tam kinh hãi kêu lên:

- Không lẽ hắn cũng bị hại nữa rồi?

Lưu Hương không đáp. Chàng cần gì đáp.

Công Tôn Kiếp Dư thất sắc:

- Con người đó...

Lão chưa dứt câu, Hồ Thiết Hoa vụt nhảy dựng lên, chụp áo lão hét lớn:

- Nếu Câu Tử Trường chết, người giết hắn không phải là ai khác cả mà chính là các hạ đó.

Công Tôn Kiếp Dư đã biến sắc, càng biến sắc hơn, nhưng cố gượng cười hỏi:

- Có lẽ Hồ huynh chưa tỉnh rượu hẳn?

Trương Tam lướt tới lôi Hồ Thiết Hoa ra gắt:

- Hiện tại không phải là lúc người nổi chứng điên rượu. Buông tay ngay.

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Người bảo ta buông tay, thế người biết y là ai chăng? Người biết lai lịch của y à?

Trương Tam hừ một tiếng:

- Còn người? Người biết gì?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Đương nhiên là ta biết. Y là người sát hại hơn bảy mươi mạng nên ngoài kinh thành, y là một đại đạo, Câu Tử Trường tuân lệnh Hùng Đại tướng quân từ quan ngoại vào Trung Nguyên âm thầm tra cứu vụ án đó. Y biết sự tình đã bại lộ nên giết Câu Tử Trường để diệt khẩu.

Trương Tam giật mình. Lưu Hương cũng không khỏi kinh dị.

Bạch Lạp Chúc đã xông đến nơi, nghe thế dừng chân liền. Điều rất kỳ quái là Công Tôn Kiếp Dư lại cười.

Hồ Thiết Hoa phẫn nộ tiếp:

- Người cười cái gì chứ? Cười cũng vô ích, tốt hơn nên khai thật đi.

Công Tôn Kiếp Dư vẫn cười:

- Cũng may Hương Soái nhận ra tại hạ và có thể làm chứng cho tại hạ. Nếu không thì tại hạ phải mang oan uổng mà về lòng đất lạnh.

Thốt xong lão giật mớ tóc trên đầu xuống, chiếc đầu trọc lóc hiện ra, đôi tai bằng bạc cũng hiện ra luôn. Tóc giả! Tai cũng giả nốt!

Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

- Bạch Y Thân Nhi!

Trương Tam tiếp nói:

- Có phải là Anh lão anh hùng ngoại hiệu Thân Ưng, một tay nổi danh bắt nhiều tên trộm cướp lợi hại chẳng?

Công Tôn Kiếp Dư mỉm cười:

- Không dám nhận tiếng khen! Tại hạ chính là Anh Vạn Lý!

Trương Tam mỉm cười:

- Sự tình đâu có khôi hài đến thế! Nhận lầm kẻ bắt trộm thành một tên trộm.

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt thốt:

- Ta đâu có gì đáng trách. Người đáng trách là lão Xú Trùng đó. Hắn đã nhận ra Anh lão tiên sanh nhưng không chịu nói ra.

Lưu Hương cười khở:

- Thực ra ta chẳng có gì đáng trách, bởi vì thuật cải sửa dung mạo của Anh Lão tiên sanh rất cao minh, đến ta đây là người tinh tế cũng không nhận ra ngay.

Anh Vạn Lý hỏi:

- Thủ đoạn của tại hạ cao minh lắm sao?

Đoạn lão tiếp luôn:

- Vì muốn thay hình đổi dạng, tại hạ phải cất công đi tìm tay đệ nhất danh gia đương kim đệ nhất thiên hạ về thuật dị dung. Nhờ thế tại hạ qua mắt được cả những tay sành.

Trương Tam hỏi gấp:

- Đệ nhất danh gia trong thiên hạ? Có phải là...

Hắn nhìn qua Lưu Hương. Ai ai cũng cho Lưu Hương là tay đệ nhất danh gia trong thiên hạ về thuật dị dung. Ta biết thì chẳng như vậy.

Trương Tam hừ một tiếng:

- Không phải hắn thì là ai?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Một tiểu cô nương cực kỳ mỹ lệ, Lưu Hương bắt quả chỉ là một đệ tử mà thôi.

Trương Tam chột tỉnh ngộ.

- Ta nhớ ra rồi. Ai cũng biết Lưu Hương có ba vị hồng nhan tri kỷ: Một người có trí nhớ tài tình, một cô nấu ăn tuyệt diệu, một người nữa giỏi thuật dị dung. Có phải người ám chỉ về nàng thứ ba đó không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy. Chính là Tô Dung Dung cô nương.

Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi hỏi:

- Anh huynh thực sự có đến tìm Tô Dung Dung à?

Anh Vạn Lý đáp:

- Tại hạ vốn có ý tìm gặp Hương Soái, không ngờ lúc đến nơi thì Hương Soái lại vắng mặt. Tại hạ được Tô cô nương tiếp kiến, sau khi biết ý muốn của tại hạ, Tô cô nương sẵn sàng giúp tại hạ. Cũng nhờ chuyến đi đó tại hạ được biết luôn Tống cô nương và Lý cô nương.

Lão cười rồi tiếp luôn:

- Tô cô nương có nói dù cho đến cả Hương Soái cũng không nhận ra chân tướng tại hạ, đừng nói là ai khác.

Lưu Hương cười theo thốt:

- Về thủ thuật, nữ nhân bao giờ cũng xảo diệu hơn nam nhân.

Hồ Thiết Hoa hăm hừ:

- Tại hạ cứ tưởng Câu Tử Trường là con người khá. Ngờ đâu hần bịa chuyện. Hần nói ngoa hơn cả nữ nhân.

Trương Tam mỉm cười:

- Người bị nữ nhân lừa nhiều lần lắm rồi thì cũng phải bị nam nhân lừa luôn, có vậy mới công bình chứ!

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhưng lại quay sang Anh Vạn Lý thốt:

- Dù Lưu Hương không nhận ra các hạ ngay lúc đầu, ít nhất các hạ cũng phải nói rõ với bọn tại hạ chứ, có đâu...

Anh Vạn Lý thở dài đáp:

- Tại hạ sợ Câu Tử Trường, Hải Quát Thiên và Đinh Phong cấu kết với nhau nên chưa dám tiết lộ chân tướng. Tuy nhiên tại hạ hằng tìm cách tiếp xúc kín đáo với Hương Soái.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Tại hạ hiểu rồi! Thảo nào Câu Tử Trường chẳng bám sát theo chúng ta, ngăn trở chúng ta đâm dao thân mật kín đáo với nhau. Thì ra hấn sợ các hạ phanh phui điều bí mật của hấn.

Trương Tam thốt:

- Như vậy nhất đao nơi cánh tay hấn là do chính hấn tự đâm vào mình cho mọi người phải chạy ra ngoài phòng, bỏ dở cuộc đối thoại, phá mất cơ hội Anh lão tiên sanh tiếp xúc riêng với Lưu Hương.

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Đúng vậy! Tại hạ cũng có ý nghi ngờ song trong nhất thời không chứng minh được mưu mô của hấn thành ra phải bỏ qua luôn. Tại hạ vì muốn bắt gian tặc, theo đuổi gian tặc nên phải dè dặt từng ly từng tý...

Lưu Hương hỏi:

- Còn Bạch huynh?

Bạch Lạp Chúc đáp:

- Tại hạ là Bạch Liệp.

Anh Vạn Lý thốt:

- Bạch huynh đây mới chính là một cao thủ, thuộc hạ của Hùng Đại tướng quân, luyện được Hồn Nguơn Nhất Khí Đồng Tử Công, nội lực cao cường, tại vùng Quan Ngoại không có ai đáng gọi là tay đối thủ.

Lưu Hương mỉm cười:

- Đừng nói là Quan Ngoại, tại Quan Nội cũng chẳng có mấy tay sánh bằng.

Bạch Liệp khiêm tốn:

- Không dám nhận! Hương Soái quá khen!

Y nghiêm trang như quen với quân kỷ, dưới cái vẻ oai phong của một tướng quân. Có lẽ hấn quá nghiêm mà cũng có lẽ hấn đang mang mặt nạ, hấn không lộ một nét cảm nghĩ nào.

Lưu Hương hỏi:

- Chắc hai vị sớm biết Câu Tử Trường có mặt trên thuyền này chứ?

Bạch Liệp đáp:

- Lên thuyền rồi mới biết.

Chẳng những hắn không biểu hiện cảm nghĩ mà hắn lại còn ít nói, những câu đối đáp của hắn rất gọn chẳng có nhiều lời như những người khác.

Anh Vạn Lý phải thay háng giải thích:

- Lúc đó tại hạ đoán định là Câu Tử Trường háng ra vùng hải ngoại, tuy không gặp được Hương Soái, tại hạ từng nghe danh Trương Tam huynh, do đó tại hạ tìm đến Trương huynh. Không ngờ sự tình xui khiến tại hạ đến con thuyền này.

Lưu Hương hỏi:

- Hai vị làm sao nhận được Câu Tử Trường? Hay là có gặp qua hắn một lần nào đó?

Anh Vạn Lý đáp:

- Tuy không gặp mặt song biết âm thanh.

Rồi lão bổ túc:

- Hôm đó sau vụ án do hắn gây ra trong chỗ ngụ của Trấn Viễn Tướng Quân có một người may mắn sống sót.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Có phải là một bà thiếp của Trấn Viễn Tướng Quân chăng?

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Phải! Người thị thiếp đó vốn là một danh kỹ già nghề, giỏi đàn ca, hát xướng, nhất nhất món chơi nào cũng tinh thông. Ngoài ra lại có cái tài đặc biệt.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Tài chi?

Anh Vạn Lý tiếp:

- Nhại tiếng nói của người khác. Vô luận ai nói gì, nàng nghe qua một lần là nhại âm thanh rất giống. Nghe nói nàng nhại giọng của Hùng tướng quân, vị phu nhân của tướng quân cũng phải lầm.

Hồ Thiết Hoa hỏi luôn:

- Lúc Câu Tử Trường hành thích có nói năng gì đó, nàng nghe tiếng phải không?

Anh Vạn Lý cười khở:

- Đúng vậy đó Hồ huynh! Và Hùng Đại Tướng Quân sai phái tại hạ đi điều tra, truy tầm thủ phạm.

Lưu Hương thốt:

- Có lẽ các người không hiểu. Anh lão tiên sanh có biệt tài về thính giác, bất cứ thính âm gì, nghe rồi là tiên sanh chẳng bao giờ quên.

Hồ Thiết Hoa ạ lên một tiếng:

- Nàng thị thiếp đó nhái giọng của Câu Tử Trường cho Anh lão tiên sanh nghe. Anh lão tiên sanh bằg vào âm thính đó mà đi tìm người.

Lưu Hương đáp:

- Chắc vậy!

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Nếu chính mắt ta trông thấy sự tình thì chẳng khi nào ta tin Câu Tử Trường là tay đại đạo! Hắn gặp vận xui nên gặp hai vị đó.

Anh Vạn Lý thốt:

- Lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

- Câu Tử Trường là đại đạo cái đó chắc rồi. Nhưng biết đâu hắn chẳng là hung thủ?

Lưu Hương chớp mắt:

- A!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Có mấy sự việc chứng minh hắn không là hung thủ. Thứ nhất: lúc các người còn ở bên ngoài có một kẻ vào đây toan giết tại hạ. Tại hạ nhấn mạnh, đó là một người bằng xương, bằng thịt, chứ không phải quỷ.

Anh Vạn Lý cau mày:

- Nếu vậy thì trên thuyền này có người thứ tám sao?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Thứ hai: nếu hắn là hung thủ thì hắn đâu có chết, bởi còn ai giết hắn?

Lưu Hương điềm nhiên thốt:

- Không ai thấy thi thể của hắn thì làm sao biết rõ hắn đã chết hay còn sống.

Bạch Liệp chen vào:

- Có thể hắn sợ bị bắt nên trốn trước.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Biển rộng mênh mông, hắn trốn đi nơi nào? Nếu hắn còn ở trên thuyền thì hắn ẩn nấp nơi đâu? Hà huống...

Dừng một chút, y tiếp nói:

- Hắn không dùng được Chu Sa Chưởng pháp, hắn không sử dụng cả hai tay đồng đều, mà chúng ta lại còn nhặt được một hạt trân châu trên một xác chết. Do đó tại hạ kết luận là hắn không phải là hung thủ.

Một âm thanh vang lên:

- Hạt trân châu đó, chính ta.

Nghĩa là sao? "Ta" làm gì với hạt trân châu đó?

Nét rượu còn phảng phất trên mặt, Kim Linh Chi thốt câu đó rõ ràng, với giọng kiên quyết. Nàng còn có vẻ tỉnh hơn Hồ Thiết Hoa nữa.

Hồ Thiết Hoa thở một hơi dài hỏi:

- Hạt trân châu đó tại sao lại ở nơi mình một xác chết? Chẳng lẽ người chết lại có thể đi lấy trộm của người?

Chẳng những Kim Linh Chi không màng đến y, nàng cũng không hề nhìn y nửa mắt, cứ ung dung tiếp:

- Chiều hôm qua ta không ngủ được, có ý định lên sân thuyền đi tới đi lui cho vui bực bội. Vừa ra khỏi cửa phòng, ta phát hiện có người nhón gót chân đi xuống thang. Tự nhiên ta nổi tánh hiếu kỳ muốn đi theo người đó xem y làm gì.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

- Nữ nhân có tật lạ quá, bất cứ việc gì cũng tò mò muốn nghe, muốn thấy.

Kim Linh Chi vẫn không chú ý đến Hồ Thiết Hoa, cứ tiếp:

- Ta theo liền. Xuống đến nơi ta phát hiện ra hai tên thủy thủ giữ cửa kho đều chết hết. Mà người kia cũng biến mất luôn.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Gã ấy nhanh chân đến thế à?

Kim Linh Chi lạnh lùng:

- Vô luận là ai, làm cái việc sát nhân xong là phải chuồn gấp!

Hồ Thiết Hoa hỏi luôn:

- Cô nương có nhận được hấn là ai chẳng?

Kim Linh Chi hơi ngập ngừng:

- Ta... đương nhiên là ta không rõ. Lúc đó cửa đóng kín, ta muốn vào nhưng nghe Hải Quát Thiên hét lên, ta lại sợ hấn hiểu lầm, chỉ còn cách là quay trở lại, còn hạt trên châu...

Nàng trừng mắt nhìn Trương Tam rồi tiếp:

- Từ lúc nó bị đánh cắp lần đầu, ta không còn dùng nó mà trang điểm nữa. Nó không được gắn kỹ trên mào song nó vẫn ở trong mình ta, mãi đến lúc về phòng, mới phát giác ra nó rơi mất.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Chỉ tại cô nương có hành động phi nhân nên lòng bối rối, đến đổi đánh rơi vật báu mà không hay biết gì cả.

Kim Linh Chi nổi giận:

- Ta không giết người sao người dám nói là ta hành động phi nhân?

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Cô nương không là sát nhân, song sát nhân là ai cô nương biết rõ, bất quá cô nương không dám nói ra vì kẻ sát nhân có một áp lực bắt buộc cô nương phải câm miệng.

Kim Linh Chi đỏ mặt không còn thốt được tiếng nào.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nhưng hiện tại thì Đinh Phong đã chết rồi, tại sao cô nương còn sợ gì mà không dám nói chứ?

Kim Linh Chi nghiến răng:

- Dù Đinh Phong đã chết nhưng hung thủ không phải là hấn, ta nói ra có ích gì?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút rồi thở dài thốt:

- Lời nói có lý. ít nhất hung thủ cũng không phải là một kẻ chết. Kẻ chết rồi đâu còn sát nhân được nữa?

Trương Tam chen vào:

- Hung thủ không phải là Đinh Phong, cũng không phải là Câu Tử Trường, mà cũng không phải Hải Quát Thiên, Hương Thiên Phi. Anh lão tiên sanh, Bạch thiếu anh hùng, Kim cô nương và Lưu Hương cũng không phải nốt.

Hắn thở dài tiếp:

- Ta xem chỉ sợ nếu không phải người thì là ta.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Người không đủ tài năng làm cái việc đó đâu.

Trương Tam mỉm cười:

- Dù cho người có đủ tài, dù cho người là hung thủ, chắc gì người cao hứng làm.

Hồ Thiết Hoa ghen lời. Anh Vạn Lý thở ra:

- Hiện tại trên thuyền chỉ còn thừa lại sáu chúng ta, mà sáu chúng ta lại không phải là hung thủ. Thế thì hung thủ là ai?

Bồng Lưu Hương cười mấy tiếng đáp:

- Trừ sáu chúng ta ra, trên thuyền đích xác còn có một người nữa.

Anh Vạn Lý hỏi:

- Các hạ biết người đó?

Lưu Hương gật đầu!

- Biết!

Anh Vạn Lý cố giữ bình tĩnh. Hồ Thiết Hoa thì nhảy dựng lên hét:

- Hắn ở đâu? Người biết không?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Nếu không biết thì ta đâu có nói.